

ČÍSLO

7

ZPRAVODAJ

JIRÁSKOVA

HRONOVA

Čtvrtek 7. srpna 1997

Dnešní program

JIRÁSKOVO DIVADLO v 16.30 a 19.30 h.
Divadlo JESLIČKY ZUŠ Na Střezině, Hradec Králové
John Gay a další:
MACHEATH K. SUPERSTAR
aneb **ŽEBRÁČKÁ OPERA**

SOKOLOVNA v 16.30 a 19.30 hodin
RÁDOBYDIVADLO Klapý
H. Ibsen, L. Valeš:
P. G. aneb ROMANTYCKÉ PŘÍBĚH

Park AJ v 18.00 h.
Promenádní koncert
MACHOVSKÉ DECHOVKY

KINO dvůr ZŠ ve 21.15 hodin
101 DALMATINŮ
Rodinná komedie USA.

Zítřejší program

JIRÁSKOVO DIVADLO ve 14 a 16.30 hodin
MLADÁ SCÉNA Ústí nad Labem
R. Kipling, K. Herzinová:
MAUGLÍ

Park AJ v 18.00 hodin
BIG BAND
Koncert populárního jazzového
orchestru Emericha Drtiny

JIRÁSKOVO DIVADLO ve 21 hodin
Divadlo ORCHIDEE Rennes, Francie
G. Büchner:
PRAVDIVÝ PŘÍBĚH
VOJÁKA VOJČKA

Kino dvůr ZŠ 21.15 h.
BÁJEČNÁ LÉTA POD PSA
Úspěšná česká komedie.

Měli bychom si vážit lidského rozměru Hronova

Můžete ho potkat všude: jako domácího pána na radnici, jako režiséra v divadelním zákulisí, když vystupuje hronovský divadelní soubor, v podvečer vítá před Jiráskovým divadlem soubory, které toho dne přijely do Hronova, a jako diváka, který v hledišti zaujatě - v mezích svých časových možností - sleduje festivalové inscenace. Hronovský starosta pan ing. Miroslav Houštek je prostě mužem mnoha profesí a zájmů a Jiráskův Hronov pro něho ani zdaleka není jen položkou v plánu akcí města, ale i záležitostí jeho srdce. Bylo to cítit v celém našem rozhovoru. Pane starosto, festival se už přehoupl přes polovinu, program už nám přinesl mnoho zážitků a dojmů, takže je na místě otázka: Jak se vám líbí letošní 67. ročník Jiráskova Hronova?

Přiznám se, že na začátku jsem měl obavy, nikoli o program, ale o počasí, protože sebelepší festival by lidem nenadchl, kdyby od rána do večera pršelo. Naštěstí se počasí umoudřilo a zdá se mi, že nálada je den ode dne lepší. Včera jsem měl velmi pěkný zážitek z návštěvy výstavy na louce v našem parku, byla to chvilka klidu v tom celodenním shonu. Měl jsem ještě plnou hlavu starostí o to, aby se v Hronově líbilo i zahraničním návštěv-

níkům festivalu, ale myslím, že byli spokojeni a že by se do Hronova docela rádi zase vrátili.

Zdá se mi, že letošní festival probíhá ve srovnání s loňským ve veliké pohodě, zatím nedošlo k žádnému nedorozumění či střetnutí, hronovští občané k nám jsou milí a vstřícní.

I mně se to tak jeví. Řekl bych, že letošní osazenstvo vzdělávacích akcí jsou lidé, kteří sem přijeli opravdu především za divadlem, že jim nejde o to proflákovat hronovské noci, ale odvézt si z festivalu co nejvíce pro svoji práci. I jako publikum v divadle jsou ve srovnání s loňskem soustředěnější a uznalejší. Možná právě díky tomu, že jsou poučenější a mají k divadlu opravdu vztah.

Pokaždé, když přijíždíme do Hronova, patří první pohledy většiny z nás přístavbě divadla. Co se změnilo, co přibýlo?

Zvenku je především vidět, že přibyla fasáda. Do přístavby už neteče a byla zde instalována vzduchotechnika a topení. Vše je už připraveno k budování interiérů podle návrhů náhodského architekta Milana Weinera. Problémem jsou samozřejmě peníze. V současné situaci nemůžeme doufat, že nám pomůže stát, ten má teď mnoho jiných neodkladných starostí. Pokračovat ale musíme, protože ceny stavebního materiálu stoupají a za dva roky by všechno bylo zase dražší. Nezbyvá nám, vysloví-li s tím hronovské zastupitelstvo souhlas, než abychom se zadlužili. A docela potichu říkám, že tak docela jsme se nevzdali nadějí na nějaký peníz od státu - v parlamentu je přece mnoho poslanců nakloněných Thálii...

Situace ani v samotném Hronově není jednoduchá. Zaslouchla jsem, že se leckomu zdá, jako by se na kulturu vydávalo více než třeba na sport.

Máte pravdu, kritika ze strany sportovců se ozývá někdy dost silně, ale nezdá se mi, že bychom na sport vydávali málo. Všichni naši sportovci přežívají celou zimu v tělocvičnách škol a platí za to městu minimální nájemné, i to je třeba připočíst do nákladů na tuto oblast. Sto tisíc z rozpočtu města jde sportovním organizacím, tři sta padesát tisíc nás stojí provoz zimního stadionu, takže kultura může s čistým svědomím říci, že se nerozvíjí na úkor sportu.

V Hronově přibýly v posledních letech pensiony, je využíván internát, a přece je pořád málo ubytovacích kapacit, protože zájem o festival roste.

Víte, co bychom potřebovali? Takový hotel Formule, jak ho známe ze zemí v západní Evropě. Jednoduchý, takřka bez personálu. Když jsem v jednom takovém bydlel, říkal jsem si: Kdybych tak mohl vzít jeřáb a celou tu užitečnou panelovou skládačku převést do Hronova. Panečku, to by nám pomohlo!

Rok od roku více lidí oceňuje, že Hronov se stal opravdovou divadelní žatvou, že podává souhrnný obraz amatérských divadelních aktivit v nejrůznějších žánrech.

Bylo to opravdu velmi šťastné rozhodnutí. Po prvních ročnících, kdy to mnozí staří ochotníci těžko nesli, už odezněly stesky a všichni oceňují právě mnohotvárnost a různorodost festivalového programu. A ještě něco jsem slyšel mnohokrát oceňovat: velikost Hronova, která je právě tak „akorát“, abychom se tady mohli každý den všichni potkat na náměstí. Byl jsem na mnoha festivalech v cizině, ale tohle jsem tam postrádal. Měli bychom si vážit lidského rozměru Hronova.

Co vzkážete na závěr účastníkům festivalu?

Jsem rád, že se jich tady tolik sešlo a věřím, že se jim u nás líbí a že je o ně dobře postaráno. Budu velice rád, když se v Hronově příští rok zase všichni sejdem.

Za rozhovor děkuje Jaroslava Suchomelová

Rok na vsi

Divadelní soubor bratří Mrštíků, Boleradice

Skoro zázrak

Představení je to prosté, čisté, neokázalé. A vlastně to nevypadá, že je to divadlo. Nebo že by to vůbec divadlo nebylo? A přitom to divadlo je - ba dokonce nikde jinde než v divadle a na divadle se nic podobného nemůže přihodit. Nemám rád některé známé pravdy, které se donekonečna opakují. Jedna z těchto pravd je tvrzení o tom, že divadlo je setkání lidí s lidmi, že je to komunikace hlediště s jevištěm a že právě proto - nebo dokonce jenom proto - lidi divadlo potřebují. Samozřejmě, že divadlo je specifický komunikační akt a že se tím vyznačuje. Leč na straně druhé: nemyslím si, že lidi potřebovali a potřebují divadlo jenom pro tohle - soudím, že jsou ještě jiné, neméně závažné důvody, pro něž si lidé divadlo vymysleli a pro něž divadlo stále ještě jistá skupina příznivců a přátel potřebuje. Ale pak se pojednou přihodí, že tato svým způsobem otrápaná a častým používáním obýlkaná pravda zazáří s plnou slávou, v jedinečném lesku a musíte se před ní sklonit. Což se - myslím si - přihodilo dne 6. srpna 1997 při představení Roku na vsi, které začal v 16.30 hrát divadelní soubor bratří Mrštíků z Boleradic. Přihodil se tu takto skoro zázrak.

Pro spravedlnost je třeba říci, že ten skoro zázrak začíná už tím, jak Miroslav Krobota z kroniky moravské vesnice vykřesal jedno z nejlepších českých dramát - v tom nejvlastnější a nejpravější smyslu toho slova - posledních let. A bole- radičtí to drama vzali za ten konec, jenž je jim nejbližší: předvádějí život svých předků, jejich činy a osudy, jako by žili život svůj. A o tom s námi, diváky, komunikují. Už jsem to napsal hned v úvodu: jako by to ani nebylo divadlo, jako by se odmítalo všechno, co je umělé, smyšlené, vyfabulované. Nabízí se mnoho slov, jimiž by se daly v rámci běžného divadelního žargonu popisovat a vyjadřovat jisté vlastnosti té inscenace. Ale všech se bojím, všechna mně připadají více či méně zavádějící. A tak se úporně držím toho jediného, o němž si myslím, že snad nemůžu příliš zradit: komunikace.

Zcela konkrétně se to dá vyjádřit, popsat asi takto: Na jedné straně je herec, jenž sice mluví slova a vstupuje do situací, které vytvořil někdo jiný a hraje fiktivní postavu. Ale - tenhle herec neučiní nic, absolutně nic, co mu není vlastní, nic, čemu by sám nevěřil a za čím by si nestál. A na štěstí má režisérku paní Alenu Chalupovou, která ví, že v tomhle je síla tohoto představení a vůbec celého kolektivu a nechce po nich nic, čím by tuto základní devízu být jen slabounce, slaboulince, porušili. A všichni vědí, že tohle je jejich pravda - pravda jejich divadla, jejich života - a urputně si ji hájí. Včetně cimbalové muziky Voznica, která také povídá, hovoří o životě - vede dialog s herci na jevišti i s diváky v hledišti. To

není folklór, jenž zpestruje a probarvuje divadlo, to je další nedílná a neoddělitelná součást té komunikace.

Tady se potom uděje ten skoro zázrak, jenž prostupuje celé představení v té míře, že i momenty, které jsou divadelně nedotažené, nedobudované vlastně právě tou svou nedostatečností, komunikují o životě, neboť náléhavě připomínají, že o to jde na místě prvním až s tím - a pak teprve o všechno ostatní. A také se takto rodí místa až bolestná svou vnitřní opravdovostí, jako jsou obě kázání faráře Stanislava Hartmana, nebo jako je závěr celého představení, kdy píseň znějící zprvu za scénou jen v mužském hlase a potom přejatá i hudbou je rozhovorem o smyslu situace, již prožívají všechny postavy a zároveň čímsi tajemným, neuchopitelným, co zůstává tkvít ve vzduchu jako zpodobení věčného koloběhu přírody i žití, jímž také Rok na vsi je.

Je to prosté, čisté, neokázalé - a je to skoro zázrak. Divadelní - ač také vzdálen tolika divadelním pravidlům a konvencím. Možná je to skoro zázrak amatérského divadla. Jan Císar

O jedné vesnici

Na představení Divadelního spolku bratří Mrštíků z Boleradic jsem šel s obavami. Znáám inscenaci Roku na vsi Národního divadla v Praze a mám ji rád. Říkal jsem si, jak může vesnický ochotnický soubor „utáhnout“ tak rozměrný opus, postavený především na herecké práci. A mají vůbec k látce skutečný vztah, nebo bylo důvodem výběru jen to, že Mrštíkové psali svou „kroniku moravské dědiny“ o sousední vesnici Divákách? Jistě mi to bude dlouhé, bude mi horko... Nebylo. Byl zážitek. Zážitek takové divadelní kvality, jakou mi může zprostředkovat jen ochotnické divadlo. Ty právě věci se pro mne setkaly v tu správnou dobu na správném místě. Dramatizace „kroniky“ od Miroslava Krobota ukázala svou nosnost, hutnost. Nářečí hrdinů se opět ocitlo doma, pro herce je jejich mateřštinou. Inscenátoři doplnili text živě vystupující cimbalovou muzikou, která nejen dokázala svými vstupy představení rytmicky členit, emocionálně jednotlivé sekvence otevírat, dokreslovat, ale texty písní i invenčně dotvářet roviny významové. A mateřština nářečního jazyka byla doplněna i „mateřštinou“ kostýmů, rekvizit, dějů. To podpořilo autenticitu hereckých výkonů. Většina aktérů nemusela vlastně ani hrát a bylo významnou pozitivní kvalitou, že to ani dobře nedovedou a že jsou režii v té syrové existenci ponechání. On se příběh jen tak prostě dál, ty hrůzné a krásné věci se stávaly lidem překvapivě, drsně, nepřipraveně. Herci nehráli dobře, ale správně. Až mě tedy nakonec občas horko polévalo. Takové to kýžené.

P. S. Musím o této inscenaci říci studentce brněnské JAMU Ladě J. Osudy její praprababičky byly Mrštíkům předobrazem pro postavu jeptišky Amaty.

Aleš Bergman

Boleradický Rok na vsi a mateřština

Říká se, a praxe divadla, které mluví, zpívá a tančí, to svrchovaně prokázala, že jádrem muzikálu je jeho tzv. mateřština. Například Bernsteinova West Side Story je ve všem vsudy spjata s právě těmi a ne jinými čtvrtmi New Yorku, v nichž se ode-

hrává. Je jen tam doma. Navzdory látce, z níž vzešla, se dost dobře nemůže dít ani ve Veroně, natož někde jinde. Stejně jako náš filmový muzikál Starci na chmelu nemůže být dost dobře zakotven jinde, než na české chmelové brigádě své doby.

U hereckého, či chcete-li činoherního, divadla se o oně mateřštině obyčejně nemluví. Jaká je to však mocná divadelní čarodějka, ozřejmili bolearadičtí ve své inscenaci. Jejich Rok na vsi je doma výstředně v Habrůvce. A ať jsem chtěl nebo ne, doléhala na mě při představení pravda místa a času. Bylo to pro mě to okřídlené „tady a teď“. Umožnilo mi, abych se v labyrintu našeho světa neztratil a dostal se k svému srdci bezprostředně, abych se dobral prožitku tady a teď, tj. v hledišti divadla. Za mimořádný a vpravdě sváteční pocit, který jsem měl na bolearadickém hronovském představení jsem vděčný a jsem pln obdivu k inscenátorům, jak docela prostými prostředky dovedou promlouvat o obyčejných věcech, které se dotýkají každého z nás. Jak prostě a jak účinně. Zkrátka, mateřština.

Milan Strotzer

Národní divadlo Boleradice

(Blíže se k bráně Jiráskova divadla představoval jsem si sebe v hledišti a tři hodiny české klasiky na jevišti...)

Jediným lákadlem pro mne byl slíbený cimbal a živá muzika kolem něj...

Netušil jsem, sveden z obdobných zážitků a sám vinen svou divokostí, jaké překvapení a potěšení tam čeká.

Režisérka, rovněž výtvarnice scény a shodou okolností představitelka Frau Ebr, Alena Chalupová, zvolila dramatizaci moravského Miroslava Krobota, která svého času slavila (rovněž v Krobotově režii) zasloužený úspěch v pražském Národním divadle. Rolí obyčejných lidí, jejichž příběhy román bratří Mrštíků vypráví, se ujali herci zvukných jmen a - bylo.

V Boleradických hrají obyčejné lidi obyčejní lidé a - překrásně! Herci se o hru „pokoušejí ochotnicko-amatérsky“, jak praví tištěný program k inscenaci, ovšem s takovou přesností, přesvědčivostí, pravdivostí a neobyčejností, že je to až záhadné. Najednou žádné problémy s jevištní řečí, žádné nemotornosti v aranžmá. Románové postavy mají sice vstupenku na jeviště z poloviny zaplacenou díky Krobotově dramatizaci, ale ta druhá půlka ceny spočívá právě v mistrovských hereckých výkonech: part Rybáře je sehrán Antonínem Korábem s takovým přehledem a takovou působivostí, že po každém jeho výstupu můžeme být strženi a zvedávi, co jej potká příště - už aby tam zase byl... Pan A. Koráb je navíc schopen tlumočit text v nářečí tak, že chvílemi nepoznáme, zda-li to napsal někdo z Mrštíků, nebo to ústy své postavy právě vymýšlí herec. A totéž platí o Starostovi Jana Korába, o Antošovi Libora Stehlíka, Stěskalovi Jana Komínka... A jaký lidský, opatrný a pravdivý byl pan Zahradník v roli zamilovaného Kunze a Farář pana Hartmana, když měl kázání, tak to už nebylo divadlo, to bylo ze skutečného kostela. Vynikající ženy: Bílá macecha Ivy Hrabcové, Vrbčena Marie Sokolákové (když měla „nevěrné“ setkání s Rybářem), starší pán v přední řadě zavýskl, jak je přistihl

pokračování na str. 3

Rok na vsi - Divadelní soubor bratří Mrštíků, Boleradice

- něco takového jsem v divadle zažil poprvé v životě. A slzy Rybářky a Stařenky rybářové, a drobné úlohy dalších žen ve scéně vzpoury proti Rybářovi - čistá a dokonalá práce! Bylo to dílo Boží jiskry, nebo paní režisérky, nebo jiskry i režisérky dohromady. Ostatně: paní režisérka Chalupová, která vystoupila (patrně v záskoku) jako Frau Ebr, svým hraním mimoděk názorně předvedla a poodhalila jedno z tajemství své režijní metody: když se Kunze snažila přesvědčit o nepřijatelnosti jeho vztahu k sestře Amatě vstala, přešla po scéně, došla k židli, odložila na ni knížku a kabelku, svlékla si kabátek co měla přes blůzu, kabátek složila, dala přes ruku, věci ze židle vzala a vrátila se na forbinu. Během toho všeho jednání pochopitelně pokračovala s textem a připomněla to nezbytné, co dělá z divadla živé divadlo: vedle řeči nesmí chybět konkrétní činnost. Řeč se s činem skamarádí, oba si navzájem pomohou a „slovo hry“ je dovedeno divákům do hlav. A zapamatovatelně. Neboť víme, kdo při vnímání divadelního díla pracuje nejvíc - paměť.

Hluboce smekám před vašim Rokem na vsi. A budu si ho dlouho pamatovat. A pokud si vzpomínám, k dekoraci se vůbec nemuselo přidávat to plátěné malované okýnko, hra herců byla tak silná, že se člověk přenesl z jednoho prostředí do druhého zcela dobrovolně. A kostýmy byly tak dokonalé a nažehlené a výstižné. Rovněž rekvizity a rovněž ta cimbálová muzika, která tam stále stála připravená a já si říkal, že to tak dlouho vydrží... Tak tohle je u mne Národní divadlo. Vydržel bych to taky. Petr Lébl

O černém beránku a bílém vlkovi

Píšťalka

Divadlo Hudradlo, studio tvořivé dramatiky Zliv

Už zase ten Slavík

Maně si vzpomínám na dávné i současné, skryté i veřejné stesky jihočeských vedoucích dětských divadelních souborů: „Pořád jen Slavík a Hudradlo.“ Ano, pořád (a zaplaťbůh) Mirek Slavík a jeho Hudradlo, fenomén, který dětské divadlo zažívá desítky let, rozporuplný, diskutovaný, báječný, vzbuzující touhu to také tak udělat, protože jeho inscenace vypadají docela jednoduše, děti jsou přirozené a věříme jim, co nám sdělují.

Vzpomeňme si na hry Terka, Pohádka o ptačí válce, Kirree, Indické pohádky, Létající dědeček, Ledový zámek... Pro mne jsou všechny zmíněné a další jejich inscenace stále o jednom. O hledání. O hledání obyčejných lidských témat, která s sebou nesou každodenní radosti a bolesti, o hledání vztahu k sobě navzájem, o hledání sebevědomí a zároveň pokory, o hledání pravdy o nich samých a v neposlední řadě o hledání divadelních prostředků, jak toto vše pravdivě říci nám, divákům.

V Píšťalce se zázračně spojilo ono hledání a už nalézání, neboť „divadlo má velkou moc“. V mnoha vrstvách inscenace se dozvídáme o jejich hudradláckých starostech, protože tolik holek a slečen pohromadě není legrace, s tím, tak řídkým jevem v tomto společenství - klukem

- jsou asi také čistě ženské problémy, hrát divadlo, ale jaké - když ty chtějí to a Mirek možná ono a ostatní zase něco úplně jiného... O těchto tak běžných, a přesto tak důležitých vztazích nám v Píšťalce vyprávějí, ale též a především nám zprostředkují svou divadelní poučenost, herectví, ukázněnost, hravost, humor... a hledání.

Představení se jmenuje Píšťalka a také o to jim šlo. Hereckými prostředky a prostředky dramatické hry nám tlumočí příběh o Jankovi, který se vydává do světa hledat štěstí. Některé dramaturgické a režijní problémy lze jistě zmínit (slepicky - kachničky - obyvatelé města, výběr písniček, důležitost darovaných předmětů, nutnost modrého hadru, jevištní dořešení započatého oblouku vztahových vazeb z počátku inscenace).

Je to pro mne však spíše přemýšlení o pihách na kráse, neboť jejich hra mne dojala a rozesmála a z hronovské sokolovny jsem odcházela potěšena, plná radosti. Marie Poesová

Fata Morgana

Půvab, cudnost a přirozená milota slečien a mládenců stelesňujících divadelné ambície Mirka Slavíka, dlhoročného barda českého divadla hraného dětmi, svedčia o veľkej vnútornej slobode v „dramatáku“, ktorú si Zlivčania vo svoj prospech pestujú doma, na kobercoch, ktoré znamenajú svät.

A teraz prešliapi na dosky a nás, divákov, pustili k tomu.

Tri dámy rozsievajú prst. Hovorí o časoch, keď tu kvitli kvety. Púšťajú sa do rozprávky o chlapcovi, aby boli odmietnuté hysterickým feministickým dorastom. Po krátkom taktizovaní vypúšťajú do sveta Janka, a on lámal a dával hovoriť: „Dáte si se mnou?“ a oni si dajú a ponúknu tri želania, veľmi zlomyseľne, bez akéhokoľvek varovania a Janek sa celkom prirodzene zľakne a v šoku si vypytá tri vtákoviny - jedna väčšia ako druhá: mešec, vzduchovku Slávia 630 a píšťalku. Zlitolíla banda amazoniek - púpavienok ho oberie o všetko a sľúbila mu, že ho obesia, alebo zotnú, no nie preto, že od pása zastrelil jednu z nich - ak boli všetky kačicami a teraz sú všetky lysistratami, musím to tak brať - ale preto, že čosi vlastnil. Za to sú potrestané a „jedeme do finále“. Mešec hrdina zahadzuje medzi divákov, puška, ktorá vystrelila, zabila - no a čo - veď sú to len deti - tróni na piedestále v popredí a píšťalka - falošne poprockuje k hepáču jak noha. Kľaňačka, pridavok, skandovaný potlesk.

Mihotavý obraz na obzore sa rozpadáva a vyprahnutosť putujúceho fabuluje nové vizie - čierny baranček s vlčími zubami trhá na kusy tri sudíčky, prach z rozkmášaných tiel sadá na krajinu a spod šedého príkrovu rastú obrovské vzduchovky, aby v nepravidelných intervaloch zostreľovali krdle nízko letiacich dlhovlások s piesňou na perách. Tomu všetkému prizerá horda námesačnikov pousádzaná na kôpkach grafomanovho trusu a preto howgh. Silvester Lavřík

KOSA NA KAMENI

Velmi jsem si lebedil, jsa letos ušetřen povinností pravidelně obhlížovat kohokoli referáty, výkřiky a hlášenkami o shlédnutých představeních. Idyla skončila. Kosa již na kameni. Hudradlu vyhnouti se

O černém beránku a bílém vlkovi - Divadlo Hudradlo, studio tvořivé dramatiky Zliv

nemohu, vržen do této skutečnosti neúprosným Strotzerovým rozdělovníkem blanokřídých. Tak tedy, přijdi noci, hodino udeř nám...

To, co jsme viděli, bylo milé. U tohoto konstatování mohlo by i zůstat. Hudradlo kontinuálně rozvíjí a kultivuje to nejlepší z české výchovné dramatiky. Na úrovni, která už v zásadě nepotřebuje řešit otázky mluvní techniky, kolektivní souhry, zvládnutého zpěvu i neagresivní dětské spontaneity, která se leckdy na veřejných produkcích tak často a ráda zvrhává do „veselé dovádívých chuchvalců“ nebo naopak do „slzodojného pomrkávání rozzářených dětských očíček“. Nic takového nám s Hudradlem nehrozí. Naopak holky až slečny ze Zlivi vědí zcela bezpečně, že i vlci se potřebují něčím živit a nemohou za to, že jsou to někdy zrovna beránci. Vědí moc dobře, že maminka nemusí být úplně dokonalý imitátor sugestivního vlčího vytí, protože není žádná herečka. Je jim jasné, že to, co je odlišné může být spíš obohacením, inspirací a přínosem nežli „černou ovčí“. Přehledný příběh. Čitelné a čisté převyprávění. Humor. A jde to i bez syntetizátorového omalovávání. Ale o Píšťalce už píší jiní jinde. Já jsem rád, že moje kosa na kameni potkala právě louku s černým beránkem a altruistickým - protože bezzubým - vlkem. Radovan Lipus

Jak beránek ze Zlivi na Hronově štěstí došel

Není nepodstatné vědět, že beránci, lovci i vlci ze Zlivi se před několika dny

vrátili ze společného letního tábora charakteru spíše skautského než dramatického, že na takové a podobné tábory se jezdí už léta, že tráví s Mirkem Slavíkem několik dní v týdnu, že umí široko daleko nejvíc jihočeských lidových písniček, že Hudradlo je zkrátka jejich způsob života. Není to nepodstatné proto, že porozumět fenoménu dětského divadla (divadla hraného dětmi) znamená porozumět cestě, která k tvaru, jež se před námi objeví, vede.

Nicméně ten tvar je před námi. Všimněme si látky, příběhu: černý beránek a bílý bezzubý vlk. Beránek je pro svou barvu pleti (slyšíte to?) vyobcován z beráncího stáda, a co vlci s někým, kdo nemůže žrát skopové... Chcete něco více schématického? Téma se pak nabízí samo kdesi v proklamaci o nebezpečí diskriminace, stádnosti etc. Proč tedy, kurňa (jihočeská úlevka-pozn.autora), sledujeme ten jednoduchý příběh s napětím, bez onoho „chápavého“ nadhledu dospěláka, který ví, jak je to s tím světem doopravdy? Snad proto, že ty děti ze Zlivi a okolí mají vzácnou schopnost na jevišti být, existovat, navazovat vztahy a pravdivě jednat. Takové drobnosti! Všimněte si, jak vstupují do rolí. Jejich vnější atributy, jednoduchý kostým, klobouk je nenavádějí k charakterizačnímu ornamentu, nestylizují hlas, minimální pohyb, přijímají předvádění postavy spíše jako důslednou hru na tuto postavu (jako když si doma hrajete s dcerkou na prodavačku a kupujícího), jsou však v té hře důslední, takže pokračování na str. 4

se nám zdá uvěřitelný dialog beránka s vlkem, strach lovců i nevěle beránčího stáda. Přitom samozřejmě víme, že jde o tvar fixovaný, že nejsme vydáni libovůli improvizace. Ty děti jsou připravené. Mají v sobě připravenost opakovat zážitek, mají v sobě připravenost (na úrovni odpovídající jejich věku) ten zážitek skrze jednání sdílet. A tak divácké vnímání, mluvím teď za sebe, černobílé vůbec není. Fenomén Hudradlo, fenomén Slavík je hlavně o dlouhém běhu a poctivosti hledání, o kumštýřství i o kamarádství. K práci i k divadlu, vždy připraven!

Mirku, tvůj František Zborník

Dojmy z 67. Jiráskova Hronova

V Korbachu se již čtyřicet let koná festival nazvaný „Theaterwoche“ (Divadelní týden). Tohoto festivalu se účastní i soubory z České republiky. V květnu tohoto roku poprvé v Korbachu hostoval seniorský soubor z Hronova s Čechovovým „Medvědem“. Pan starosta Houštěk, který jako režisér také přijel, pozval zástupce organizačního výboru našeho festivalu na 67. Jiráskův Hronov.

Pohostinnost a srdečnost, se kterými jsme se setkali, byly uchvacující. Měli jsme pocit, že jsme mezi dlouholetými

přáteli, přestože jsme se poznali teprve nedávno.

Představení jsou vesměs zajímavá. Hned první den senioři s „Kořistníky“. Brouky v pěkných pestrých kostýmech bychom rádi sledovali déle než 35 minut. Následujícího dne protiklad: Čechovovy „Námluvy“. Je překvapující, vidět dílo ruského autora v tradičních japonských kostýmech. Informativní výklad pana Koizumi o současném japonském divadle.

Festival je neuvěřitelně mnohotvárný. Přestože bychom rádi rozuměli textům

českých a slovenských her; představení na nás učinila dojem ve své celistvosti.

Zvláště se nám líbil „Večer moderního tance“ studia Dance perfect z Prahy. Také různé scénky pantomimických skupin byly vynikající. Zde jsme neměli s porozuměním vůbec žádné problémy.

Plní obdivu a závistivě jsme pohlíželi na množství mladých návštěvníků. Deně 6-8 představení a všechna vyprodaná! Takové divadelní nadšení bychom si přáli mít i v Korbachu.

Dr. Inge Peranther - Häusler

Kavárenský povaleč v divadelním Švýcarsku

pohlednice i čerstvé fotografie Viktora Koláře, zelenina, kavárenské povalečství, moderní architektura i názvy měst, odkud přijeli účastníci mého semináře.

Dříve jsi patřil k lektorům diskusního klubu. Kdo vyslal impuls k vytvoření Lipsovy dílny?

Po období, kdy jsem podobných dílen dělal dost, je to pro mě návrat k této práci asi po šesti, sedmileté přestávce. A na Hronově ji vedu poprvé. Nahlodala mě a uvrtala do ní Jana Štefánková z ARTAMY, i když jsem si původně myslel, že je to téma, které niko-

ho v jiném životním rytmu. Během hektického divadelního roku není na určité věci čas a tady, na neutrální půdě - jakémsi Švýcarsku, kde není skoro nikdo doma, nás nerozptylují věci, jako je nutnost nakoupit, umít nádoby, zajít do školky, učít se na zkoušku...

Účast studentů divadelních škol na hronovských dílnách, která působila zprvu jako jisté exotikum, se už pomalu stává jejich běžnou součástí.

V mé skupině jsou čtyři studenti uměleckých škol - dvě studentky herectví z ostravské konzervatoře a dva studenti VŠMU z Bratislavy. Považuji to za velice sympatické. Pociť, že okamžikem přijetí na uměleckou školu, nebo jejím vystudováním někdo překonal vlastní amatérskou minulost a dostal se vysoko nad ni, je velice nebezpečný a klamný.

Nehledě na to, že v profesionálních podmínkách se akce podobného druhu - narodil třeba od Francie, Německa a dalších zemí - nepořádají. Mladý herec v divadle nemá šanci, aby se někde podobné dílny zúčastnil. Může si zažádat o stáž někde v zahraničí, ale to je komplikované, nákladné a riskuje, že příliš vypadne z domácího divadelního dění.

Dovedeš si představit, že by někdo podobné akce pro profesionály pořádal i u nás?

Věřím tomu, že kdyby se podobné akce objevily, tak se najdou i lidé, kteří se jich zúčastní. A mohlo by to být i kursy zaměřené na technické dovednosti - kursy šermu, jízdy na koni, stepu, zpěvu, akrobacie, asijského divadla... Problém je v tom, že lidé jsou přes rok vytížení divadlem a tím, aby se vůbec užívali. Prázdniny pak jsou pro ně velmi vzácné a takové kursy navíc něco stojí.

Tvým životním leit motivem, který zaznívá i v hronovské dílně, je kavárenské povalečství. Jak bys laikům osvětlil základní rysy tohoto fenoménu?

Kavárny jsou zvláštní druh a neoddelitelná součást evropského kulturního dědictví. Nesou s sebou určitý přístup k životu, k času a ke světu. Jsou to zvláštní akvária, kde se protínají myšlenky, kultury a informace. Káva sama o sobě je plodina exotická, která spojuje Evropu s Afrikou, Arábií a Jižní Amerikou a je to plodina, která s sebou nese určitou energii

CHVÍLE PRO RYBU

*pro tuto chvíli
pomalou důkladnou chvíli
chvíli pro rybu
na samém přelomu nicoty
rybu soustředěně sněženou
z umakartu
vytřeštěné kuchyně
se světem
není dostatek důsledků
naději
a výmluv*

*marně se hrnou
do úžasného prostoru
toto nebezpečné
tíše vržené chvíle*

Petr Hruška,
ze sbírky Obyvatel nepokoje

Dívka mumlající cosi o rybě, kterou se chystá slupnout z umakartu, a visící přitom nad říční hladinou - jen, jen žbluňknout. Chlapci somnambulně chodící v kruhu kolem hloučku lidí a extaticky vykřikující: „Nesu kurvu! Nesu kurvu!“ A hned je tu jiná dívka, jež se zasněným výrazem v očích lechtá střepelem z pivní láhve krční tepnu spoutaného mládence...

Nejde však o žádný surrealistický scénář, ale o drobné výstupy zrozené z imaginace básníka Petra Hrušky a členů hronovské dílny vedené kavárenským povalečem a režisérem Radovanem Lipusem.

Co se skrývá za poetickým názvem tvé dílny Obyvatel nepokoje?

Za Obyvateli nepokoje se skrývá mnoho vrstev, mnoho dveří a prvními z nich jsou texty básníka Petra Hrušky. Za dalšími se skrývají texty Paula Klee a hlavně je tam skryta spousta cest, pokusů o asociace, metafor, symboly, doteky něčeho poetického.

Na divadle mě zajímá trojice: Obraz - Emoce - Energie, k níž se přibližujeme z různých úhlů, takže se tam vejdu staré

ho nezajímá, a že dílnu vypisujeme jen formálně. Překvapilo mě a potěšilo, s jakým zájmem, soustředěním a otevřeností její účastníci pracují.

Jaký smysl vůbec mohou mít tvůrčí dílny pro jejich účastníky?

Určitě nemají dopad výukový ve smyslu nějakého praktického výsledku. Do konce ani dílna, která je soustředěnější a má lepší podmínky pro práci - jako je třeba Šumperk, kde nejsou v programu představení. Z žádné dílny si člověk neodveze univerzální recept nebo dovednost. Může si odnést určitou inspiraci - a třeba i v negativním smyslu poznání, že takhle to dělat nechce, že to není jeho cesta.

V tomto smyslu jsem velmi sobecký a na hronovskou dílnu jsem se těšil hlavně proto, abych se sám něco dozvěděl od těch druhých. Texty, o kterých přemýšlím a mám na ně určitý názor, dokážou totiž posunout a interpretovat způsobem, jaký by mě v životě nenapadl.

Smyslem dílen je setkání, které je vždycky důležité, ať již je dobré nebo špatné. Důležité je i to, že se odehrávají

a sílu. Káva je plodina opojná, ale plodina, která nezatemňuje mozek.

Ke kavárnám se váže i spousta historických událostí a kavárny - nikoliv náhodou - bývají často poblíž divadel nebo přímo v nich. A mrzí mě a velmi trápí, že česká kavárenská kultura upadla strašidelným způsobem. V tomhle jsme naprostí barbaři. Římská kavárna Greco, v Benátkách kavárna Florian nebo v Krakově Jama Michalika - to jsou kavárny, které existují kontinuálně dvě stě až tři sta let. Je to pořád totéž prostředí, kam chodil Goldoni, George Sandová, Richard Wagner, Tadeusz Kantor... A toho si u nás nevážíme a kavárny likvidujeme s lehkostí a snadností, která je mrazivá. Nejde jen o osudy Hlavovky nebo Slávie. Už za první republiky jsme naprosto lehkomyšlně ztratili Unionku, která byla spojená s utvářením moderní české kultury a jméno od Haška po bratry Čapky a Langra. Prakticky v každém městě České republiky je takový smutný pomník zaniklých souvislostí.

A i o tom jsou Obyvatel nepokoje. O těch místech a o tom, že ta místa mají určitou energii, která snadno vyprchá, když si ji člověk neváží a když jí neumí vnímat a přijímat.

V bufetu Modrá hvězda vyslechl
Zdeněk A. Tichý

REALIZAČNÍ TÝM ATELIÉRU „PAF!“

Činnost ateliéru společnosti „PAF!“ s .r. o. Trutnov
je zaměřena na realizaci zakázek v oborech:

LITERÁRNĚ DRAMATICKÝ

- 1) Televizní scénáře
- 2) Libreta pro všechny scénické žánry
- 3) Písňové texty
- 4) Texty do programů
- 5) Recenze, kritiky, rozborů
- 6) Texty pro moderátory
- 7) Texty pro různé příležitosti
- 8) Scénáře zábavných soutěžních pořadů
- 9) Texty k vernisážím

HUDEBNÍ

- 1) Hudba k textům
- 2) Scénická hudba
- 3) Znělky

PRAKTICKÁ METODIKA NEBO METODICKÁ PRAXE

- 1) Specializované divadelní tvůrčí dílny pro amatéry i profesionály
- 2) Dramaturgie amatérských souborů a skupin
- 3) Tvůrčí dílny lidových řemesel (keramika, kovářství, tkaní, výšivky, řezbářství, atd.)

SCÉNOGRAFIE

- 1) Návrhy scénografického řešení inscenací a pořadů
- 2) Realizace scénografického řešení

REŽIE

- 1) Režie všech divadelních žánrů
- 2) Režie společenských akcí
- 3) Režie soutěžních pořadů

AUDIOVIZUÁLNÍ PROGRAMY

- 1) Scénáře reklamních šotů
- 2) Scénáře profilových dokumentů
- 3) Scénáře různých společenských událostí
- 4) Realizace audiovizuálních programů

BESEDY

Besedy se známými umělci, vědci, odborníky a osobnostmi

VÝSTAVY

- 1) Scénáře výstav podle zadání objednavatele
- 2) Realizace výstav

CHOREOGRAFIE

- 1) Akční scény v divadelních představeních
- 2) Všechny druhy bojových umění
- 3) Scénické grotesky

PREZENTACE TRADIČNÍCH LIDOVÝCH ŘEMESEL

Formou staročeského tržiště se diváci seznamují s dovednostími zlatých českých rukou.

„DROBNÁ“ ARCHITEKTURA

Projekty a realizace z oboru takzvané „drobné“ architektury (orientační systémy, parkové lavičky, autobusové čekárny, herní objekty pro dětská hřiště, krmítka, zábradlí, atd.)

PŘEDNÁŠKY

Stavba dramatu, anatomie gagu, divadelní režie, scénografie, scénická hudba, atd.

PRODUKCE

Organizace uplatnění kvalitních inscenací amatérských souborů v síti vybraných míst.

REKLAMA A PROPAGACE

- 1) Návrhy i realizace reklamních transparentů, vlajek, plakátů.
- 2) Loga firem.
- 3) Reklamní texty, slogany.

ČÁRY, MÁRY

Astrologie, horoskopy i horroskopy, numeralogie, psychotronika, chiromantie, aromaterapie, magie barev, bylinná léčba, léčivé kameny a čaje

DOKUMENTACE

Foto nebo video dokumentace nejrůznějších akcí

Vše spolehlivě, kvalitně a za ohleduplné ceny zajišťuje „PAF!“ s .r. o.
ve spolupráci se zkušenými českými i zahraničními odborníky a lektory a s agenturou „**Foibos**“ Praha, „**K+K ART**“ Praha, „**F - 106**“ Kolín, „**Eden**“ Hradec Králové, „**Marko**“ Praha, studiem „**a**“ Trutnov, **Ateliér Krejčík**
a mnoha dalšími.

Objednávky laskavě adresujte:

„PAF!“ s .r. o., Komenského 174, 541 01 Trutnov, telefax 0439/2862

ANKETA - ANKETA - ANKETA

OSUDOVÉ ŽENY A OSUDOVÍ MUŽI NAŠEHO DĚTSTVÍ

Bůh, bouřka, Moravský kras, pohanková kaše, slimák, chroust, první joint, pes Filipes, Helenka Vondráčková, první pětka, podprsenka, poluce, dechovka, první důchod, představení Milana Schejbal, ztracený trpaslík a ještě mnoho jiného ovlivňuje, formuje i deformuje naše osobnosti a jejich životaběh. Ovšem často a neprávem zapomínáme na své první - a povětšinou i platonické - lásky k hereckým hvězdám a hvězdičkám. V malé anketě našeho Zpravodaje si proto dovoluujeme přinést malé sentimentální ohlédnutí za těmi, kdož patřili k vysněným idolům našeho dětství či nezralého mládí.

Můj první idol byla loutka kašpárka loutkového divadla v Husově sboru v Praze - Vršovicích. Psal se rok 1934, mně byly čtyři roky a ten kašpárek byl překrásně vyřezávaný chlup ve středních letech, moudrý, žádný neposeda, ale přesto měl smysl pro srandu. A taky měl koníčka.

Z roku poté, to mi bylo pět, si vybavuji už skutečný herecký idol: ochotníka z Vojkova u Sedlčan. Viděla jsem tam představení Mlynář a jeho dítě, on hrál pana Konráda a Marii na závěr - ve scéně na hřbitově - zabil tak, že spadly všechny kulisy. A uměl překrásně pískat na flétnu.

Zato zahraniční idol se objevil až těsně po válce: Jean Marais ve filmu Věčný návrat. Když jsem ten film pak asi po pětadvaceti letech znovu viděla, řekla jsem si: „Ty náno pitomá, jak se ti takovej cajdák moh' líbit? Marais však byl stále výborný...“

Jarmila Černíková-Drobná, dobrá i zlá víla všech ochotníků, vedoucí kursu Z

Můj herecký idol byla Irena Kačírková ve filmu o pilotech Návštěva z oblak, kde hrála instruktorku Svazarmu. Mně bylo asi deset a ona měla krásný prsa, nádherně vypadala a obrovsky eroticky mě přitahovala i v těch montérkách. Kačírková pro mě byla v podstatě něco jako Bardotová.

Ze zahraničních - a rovněž ze stejného důvodu - to byla Anouk Aimé, kterou jsem viděl ve filmu Země odkud přicházím.

Hereckým idolem jsem byl ovšem také já sám - v sedmé třídě, když jsem hrál Plaváčka ve Třech zlatých vlasech děda Vševeda. A ještě po letech mě dívky, které tehdy chodily do čtvrté třídy, oslovovaly jménem této postavy.

Alexandr Gregar, režisér souboru Jesličky

Oblastní divadlo na malém městě, a ještě na skok od našeho domu! Chodila jsem na každé představení, které nemohlo ohrozit mé slušné vychování, a po zbývajících jsem nezřízeně toužila. Někdy na rozhraní dětství a nezralého

mládí dávali Manon Lescaut v režii Miloše Horanského. Manon hrála Michaela Bendová (a já zoufale věděla, že se svými rolemi - Bílou paní, kněžnou Libuší, rytířem Švameberkem a podobně, ba ani recitačními výkony, jimiž jsem rozplakávala maminčiny kolegyně na MDŽ, na ni zoufale nemám). Rytíře de Grioux hrál Antonín Beba (později opavské divadlo). Líbil se mi už dřív, ale teď se z něho stal ON! Zamilovala jsem se do něho tak silně, že jen díky mému vyprávění se do něj šíleně zbláznilo několik mých kamarádek, které do divadla vůbec nechodily. Spolu s nimi jsem nenáviděla jeho rusovlasou ženu, kterou jsem s ním potkávala, a on ji objímal kolem ramen a dokonce i LÍBAL!!! Pomstila jsem se jí: Všechny holky díky mně věděly, že je NEMOŽNÁ herečka!!!!

Vítězslava Šrámková, vedoucí ARTAMA

Ach, díky Anketo! Bůh blahořeč tomu, kdo ji vymyslel a uvedl v život, neboť konečně mohu ze sebe setřást prokletí zarytého podzemníka údajně milujícího jen nahé Japonky. Mým idolem totiž od raného dětství po dnešek byla, je a navždy bude Helenka Vondráčková (konkurovat jí mohla jediné Marta Kubišová). Sbíral jsem její (jejich) fotografie, nahrávky, rozhovory s ní (nimi). Doba však letěla rychle, zlobně a zálučně. Přesto, když jsem se H. V. nedávno v Karlových Varech na deset centimetrů přiblížil během předávání diváckých Cen za nejpopulárnější filmovou princeznu českého filmu, byl jsem blízce mdlob a blaženosti. Šíleně smutná princezna byla až druhá. Nechápu.

Druhým mým idolem byla Klára Jerneková. Její Mahule na Národním divadle mě uvedla do světa činoherního divadla zrovna tak, jako Iva Bittová svou Eržikou do světa divadla alternativního. A pak už přišly Japonky...

Světovou Večernici si nevybavuji. Snad Ornella Muti. Stále vidím její hluboké oči. Nebo mě zaujalo něco jiného?

Vladimír Hulec, poslední undergroundový kritik v Čechách

KRITICKÁ KVĚTOMLUVA

Druhá třetina Jiráskova Hronova je za námi. Jaký byl? Jelikož Hronov stále stojí a vražda na žádném z kritiků na místní policejní stanici nebyla hlášena, pokračujeme v kritické květomluvě.

Pod jednotlivými „puntíky“ se skrývají tyto květoznaky:

- květinka zpívá
- květinka voní
- květinka kvete
- květinka uvadlá
- květinka uschlá

KRITICKÁ KVĚTOMLUVA	J. C.	P. L.	M. S.	A. B.	J. S.	ZAT.	V. H.	R. N.
AHA Lysá n. Labem Pravdivé příběhy	●●●●	●●●●	●●●●	●●●●	●●●●	●●●●	●●	●●
D3 Karlovy Vary Já jsem Herbert!	●●●	●●●●	●●●●	●●	●●●	●●	●●●●	
Tak trochu bychom Aš Pravda je někde venku	●●●	●●●●	●●●	●●	●●	●●●	●●	
Bří Mrštík Boleradice Rok na vsi	●●●●●	●●●●	●●●●●	●●●●●	●●●●●	●●●●	●●●●●	●●●●●
Hudradlo Zliv	●●●●	●●●●	●●●●	●●●●	●●●●	●●●	●●●●	

Pod jednotlivými iniciálami se skrývají: J. C. - Jan Císař, P. L. - Petr Lébl, M. S. - Milan Schejbal, A. B. - Aleš Bergman, J. S. - Jaroslava Suchomelová, ZAT. - Zdeněk A. Tichý, V. H. - Vladimír Hulec, R. N. - Renata Nechutová

střípky

Mezisoučet festivalové sbírky ve prospěch zatepené Moravy, která se děje na Jiráskově Hronově, činí 3 541,60 Kč. Nenápadná bednička ve foyeru Jiráskova divadla - přímo proti vchodu - bude ovšem sloužit svému účelu i nadále. Skupina nezávislých expertů se domnívá, že by se do konce přehlídky vybraná částka mohla dále zakulatit. Budou se totiž vyplácet honoráře vedoucím dílen a seminářů. A podle mínění odborníků přispějí do kasičky i mnozí další účastníci festivalu - kdyby jim totiž po návratu domů zbyly nějaké peníze, upadli by v podezření, že na Jiráskův Hronov vůbec nedorazili.

Pokud ve věřejším Zpravodaji někdo ze čtenářů spojoval fotografii u článku Jednání - Energie s jeho protagonistou Sergejem Fedotovem, mýlil se. Na zmíněném snímku je loutkář Michal Drtina během svého vystoupení v parku Aloise Jiráska s pohádkou Jak se Honza naučil bát. Mezi místními dětmi (a nejen mezi nimi) běží fáma, že právě on je horkým kandidátem Zlatého Aloise. „Byl perfektní,“ řekl nejmenovaný devítiletý divák.

Redakce Zpravodaje přijala telefonát až z daleké Plzně: „Západočeský vochoš David zdraví seminář CH, zvláště šváchovsko-máchovskou sekci a také Vaši Pliseň a vůbec všechny známé vochoše. Velmi lituji, ale na letošním JH prostě nebudu.“

Detektivní sekci Zpravodaje se podařilo zjistit, že seminář CH proběhl vloni jako neoficiální „bokovka“ Milana Schejbal. CH znamenalo nejen písmeno ukryté v jeho jméně, ale symbolizovalo též slovo smích. Vaše Pliseň pak byla zcela ilegální teroristická skupina.

Během věřejšího druhého představení souboru Hudradlo proběhla též ukázka praktického herectví podle metody Stanislavského: tzv. divadelní štek. V napínavém okamžiku, kdy nebohého černého beránka přepadá bílý vlk, se ozval přesný a jediný štek neznámého ochotníka převlečeného za malého strakatého psíka. Kdo z přítomných seminaristů by dokázal být tak soustředěný a vrhnout všechnu svou energii právě do tohoto jediného okamžiku, být „psem, vladařským, panovačným až krutým psem, celým svým tělem i svými gesty stejně jako neartikulovaným zvukem“, jak o tom píše ve Zpravodaji č. 6 na straně 5 profesor Císař?

PhDr. Milan Strotzer již oznámil první vzdělávací seminář příštího Jiráskova Hronova. Bude se jmenovat IQ - Intelektuální klaun a povede jej prof. PhDr. Jan Císař, CSc. Zájem o něj projevil již Ctibor Turba, Boleslav Polívka, Miloš Zeman, Václav Klaus, Petr Pavlovský a proslychá se, že se ozvala i presidentská kancelář. Kdo z přítomných má zájem, nechtě se urychleně hlásit na festivalovém štábu. Červený klaunský nos s sebou!

Vydává organizační štáb

67. Jiráskova Hronova

Šéfredaktorka:

Jaroslava Suchomelová

Redaktor:

Vladimír Hulec, Zdeněk A. Tichý

Fotograf: Ivo Mičkal

Technický redaktor:

Marek Zhibo

Tisknou:

Grafické závody Hronov, s.r.o.

Cena: 5 Kč